

Omaha

Direcció: Cole Webley **Guió:** Robert Machoian **País:** EUA **Durada:** 79 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** John Magaro, Molly Belle Wright, Wyatt Solis, Talia Balsam... **Música:** Christopher Bear **Fotografia:** Paul Meyers
Distribuïdora: Avalon **Estrena a Espanya:** 17/07/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Després d'una tragèdia familiar, els germans Ella i Charlie emprenen amb el seu pare un viatge a través del país per conèixer un món nou. A mesura que es desenvolupa la seva aventura, l'Ella comença a comprendre que les coses poden no ser el que semblen. (FilmAffinity)

CRÍTICA

L'últim viatge

El Martin, pare de família vidu, acaba de ser desnonat. Amb un automòbil que gairebé no arrenca i molt poc capital, s'emporta els seus fills Ella i Charlie, de nou i sis anys, a Omaha, i durant el camí intenten gaudir d'aquest temps compartit amb compres al supermercat, pernoctant en un motel o fins i tot visitant un zoo. Són moments d'una felicitat en perill d'extinció.

Senzilla i commovedora pel·lícula d'aire *indie*, dirigida per Cole Webley i escrita per Robert Machoian, tots dos desconeguts, encara que el segon ja va demostrar la seva vàlua amb *La integritat de Joseph Chambers*, que també parlava d'alguna manera de restes d'integritat moral en temps de misèria. La cinta té traços impressionistes, el viatge es compon de petites experiències joioses passades junts en família, on els ulls tristos del Martin ho diuen tot, està intentant arrabassar al temps estones de felicitat que aviat seran, potser, només un record.

Sorprèn la força d'aquest film dur en el qual gairebé no passa res, però passa tot. Webley, director de curts i reportatges publicitaris, exhibeix una gran sensibilitat en suggerir els sentiments dels tres personatges principals: el pare amb la seva creu a coll; la nena, més madura, que intueix alguna cosa, i el nen despreocupat, per al qual aquest viatge és ni més ni menys que una aventura. El cineasta atrapa sensacions inefables amb la manera com uneix els plans o segons transcorren les converses, uns focs artificials al cel o la devolució d'un article al supermercat, els tiquets de beneficència s'estan esgotant, diuen molt, encara que no ho sembli. No es pot parlar millor del trencament interior amb tanta sobrietat.

Ho fan molt bé els actors, John Magaro com el pare transmet molt només amb la mirada, i els nens Molly Belle Wright i Wyatt Solis es mostren molt naturals. Els altres, secundaris, són completament creïbles en els seus petits rols.

José María Aresté - Font